

АДАМ ОСТРОУ: ПІСЛЯ ОСТАННЬОГО ОНОВЛЕННЯ ВАШОГО СТАТУСУ

http://www.ted.com/talks/lang/uk/adam_ostrow_after_your_final_status_update.html

Багато хто з нас сьогодні зареєстрований у соціальних мережах, маючи віртуальне друге "я", яке створюється оновленням статусів, повідомленням у Twitter та зв'язками, які зберігаються у хмарі. Адам Остроу ставить велике питання: "Що ж відбудеться з нашою віртуальною особистістю після нашої смерті? Можливо, вона житиме і надалі?"

Переклад українською Оксани Онуфрук

Остроу Адам / Adam Ostrow

Веб-журналіст, головний редактор Mashable – одного з найпопулярніших незалежних новинних сайтів у світі, автор щоденних оглядів соціальних медіа, публікацій про людей, які творять Інтернет сьогодні, дослідник процесів еволюції Інтернету. Виклав у мережу понад 2 500 записів, під його керівництвом аудиторія сайту Mashable зростає більш ніж у десять разів – до 13 млн унікальних відвідувачів на місяць із більш ніж 3,6 млн послідовників із соціальних мереж станом на червень 2011 року.

Остроу цитують New York Times, Wall Street Journal, Washington Post, USA Today. Він частий гість програм каналів CNN, Bloomberg та NPR.

До кінця цього року буде близько мільярда людей на нашій планеті, які активно користуються соціальними мережами. І єдина річ, яка всіх їх об'єднує, – це те, що коли-небудь вони помруть. Хоча ця ідея видається ніби трохи нездоровою, я думаю, є важливі моменти, над якими варто замислитися.

Тепер про те, що ж мене змусило задуматися про це. То був запис Дерека К. Міллера у його блозі, журналіста, котрий писав про науку і технології і помер від раку. Міллер через своїх рідних і друзів оприлюднив допис, який було опубліковано незабаром після його смерті. Ось що він написав. Він сказав: "От я і помер, і це останній запис у моєму блозі. Я попросив своїх рідних і близьких опублікувати приготований мною заздалегідь запис, після того як тіло моє остаточно здасться під натиском раку, що є першою фазою процесу перетворення цього з активного веб-сайту на архів".

Сьогодні, коли архів Міллера, мабуть, є набагато краще написаним і ретельніше доглянутим, ніж багато інших, має велике значення те, що кожен із нас творить свій архів, який є чимось абсолютно іншим, ніж те, що було створено попередніми поколіннями.

Давайте звернемося до статистики. На сьогоднішню хвилину на YouTube завантажуються 48 годин відео. 200 мільйонів записів публікується на Twitter щодня. Се-

редньостатистичний користувач Facebook створює 90 одиниць інформації кожного місяця. Отже, якщо замислитися про ваших батьків чи дідусів, максимум, що вони могли б створити, це якісь фотографії, домашнє відео чи то щоденник, закинутий зараз десь у комірці. А от ми сьогодні створюємо надзвичайно багатий цифровий архів, який житиме у хмарі невизначено довго і після нашої смерті. І я думаю, що це створює дуже інтригуючі можливості для технологів.

До вашого відома, я – журналіст, не технолог, і я хочу коротко охарактеризувати картину того, яким є наше сьогоднішнє і як виглядатиме майбутнє. Сьогодні вже існують служби, що дають нам можливість вирішити, що робити з нашими профілями в соціальних мережах після того, як нас не стане. Одна з таких, у дуже невідповідний момент, знайшла мене, коли я відзначався в кулінарії одного ресторану у Нью-Йорку через foursquare [соц. мережа].

(Запис) Адам Остроу: Алло? Смерть: Адам? А.О.: Так. Смерть: Смерть може настигнути вас будь-де та будь-коли, навіть у магазині біопродуктів. А.О.: Хто це? Смерть: Знайди на ifidie.net, поки не пізно. (Сміх)

А. О.: Моторшно, правда? Отже, така послуга дуже просто дає вам можливість створити повідомлення або відео, які можна розмістити у Facebook після вашої

смерті. Ще одна така служба називається 1,000 Спогадів. Вона пропонує створити онлайн-сторінку шани для тих, кого ви любили за життя, наповнити її фотографіями, відео та історіями й опублікувати все це після вашої смерті. А далі, я думаю, буде ще цікавіше.

Усі ви, мабуть, чули про Деба Роя, який у березні продемонстрував, як можна проаналізувати більше ніж 90,000 годин домашнього відео. Я думаю, оскільки здатність машин розуміти людську мову і обробляти великі обсяги даних продовжує вдосконалюватися, ми невдовзі зможемо аналізувати інформацію, накопичену за ціле життя у мережах, на фото, відео, блогах, яку ми створюємо у величезних кількостях. І я гадаю, як тільки це станеться, наше друге цифрове "я" зможе продовжити життя в реальному світі і після того, як нас уже не буде, завдяки неосяжній кількості матеріалу, що ми створюємо, і технологіям, що дають нам таку можливість.

Тепер ми вже можемо побачити і експерименти в цій галузі.

Є одна служба, що називається My Next Tweet, вона аналізує потік інформації у Twitter – все, що ви коли-небудь публікували, з метою передбачити те, що ви могли б сказати у майбутньому.

На сьогоднішній момент, як бачимо, результати є дещо смішними. Можете собі уявити, як щось подібне виглядатиме через 5, 10 чи 20 років, коли технічні можливості ще більше вдосконаляться. Якщо піти ще далі, медіалабораторія MIT працює над роботами, які зможуть взаємодіяти як люди. Що, якби ті роботи могли взаємодіяти на основі унікальних характеристик якоїсь конкретної особи і сотень тисяч одиниць інформації, яку ця людина накопичує протягом цілого життя?

Зрештою, пригадаймо ту знамениту сцену виборів 2008 року у Сполучених Штатах, коли в CNN створили живу голограму хіп-хоп виконавця will.i.am у своїй студії для інтерв'ю з ведучим Андерсоном Купером.

Можливо, і ми б змогли використати ту саму технологію для проекції у наших вітальнях образів тих, кого ми колись любили, і взаємодіяти з ними, як у реальному житті, на основі усього контенту, створеного ними за життя?

Я вважаю, це скоро стане цілком можливим, бо кількість даних, що ми використовуємо, і технологічні можливості

розуміти їх швидко розширюються. Завершуючи, я вважаю, всім нам варто задуматися про те, чи хочемо ми, щоб це стало нашою реальністю, і якщо так, то яким же тоді є визначення життя і всього, що настає після нього. Щиро дякую.

(Оплески)